Povídky, pohádky a další

1. Tramp

„Čendo, celá parta jede v pátek ráno na čundr… Budeme pod stanem až do pondělního rána. Jedeš s náma?“ zeptal se mě v telefonu Jirkův hlas.

„Že váháš… Kam se podíváme?“

„Bořek prej ví o super místě u Berounky, kde se dá stanovat na divoko a nikdo nás odtamtud nevyhodí, tak asi budeme tam… Nezapomeň si vzít stan, spacák a vůbec všechno potřebný,“ odpověděl mi Jirka.

„To se rozumí samo sebou… V kolik hodin vyrážíme?“

„V sedm ráno; sraz na nádraží, jako obvykle,“ řekl Jirka a s „čau v pátek“ položil.

Byl jsem rád, že už na začátku prázdnin někam vyrazím. Léto v jednom z mnoha plzeňských paneláků je nuda k uzoufání. Většina kamarádů ze školy odjela poznávat přímořská letoviska nebo krásy naší země do různých táborů. Jen těch šest kluků, kteří se mnou nejvíc kamarádili, zůstali doma stejně jako já. Jejich rodiče, stejně jako ti mí, měli práce nad hlavu a takový sedmnáctiletý teenager se dovede ohlídat i sám.

S ohledem na to, že byl čtvrtek odpoledne, ihned jsem začal s balením.

Stan typu iglú jsem důkladně prohlédl kvůli případným defektům. Spacák jsem též podrobně prozkoumal. Po loňských zkušenostech z brdských lesů, kdy jsem meteorology předpovídané „jasné a slunečné počasí“ vysoušel ještě v říjnu, jsem si pro letošní tremp chtěl zařídit dostatečnou ochranu před deštěm.

Vše bylo v nejlepším pořádku. Stan i spacák dokázal odolat i tomu nejsilnějšímu proudu vody z hadice.

Hned toho večera jsem o svých úmyslech informoval oba své tvrdě pracující rodiče: „Mami, tati, v pátek ráno jedu s klukama na čundr. Budeme stanovat celej víkend někde u Berounky.“

„Dobře, chlapče, je skvělý, že konečně vypadneš někam na čerstvej vzduch. Už jsi bledej jak kefír,“ řekl táta.

„Dej na sebe pozor, Čendo,“ doplnila ho máma. „Ne, že to dopadne jako předloni, když jsme pro tebe museli jet do karlovarské nemocnice poté, co jsi na čundru v lesích kolem Karlových Varů s klukama snědl ty jedovatý houby.“

„Neboj se, mami, dám na sebe pozor… Navíc, Marek už se konečně naučil rozeznat muchomůrku červenou od hřibu pravýho na první pohled a v berounských lesích snad nepotkám ani vlka nebo medvěda,“ uklidnil jsem mámu.

„V tom případě si ten čundr hezky užij,“ popřála mi máma a já šel spát.

Usínal jsem jen velmi těžko. Tolik jsem se těšil na stanování v přírodě.

To páteční ráno v 6:30 jsem pádil z autobusové zastávky na vlakové nádraží. Pokaždé, když jsme já a moji kamarádi někam vyráželi, scházeli jsme se právě na nádraží, ať už na autobusovém nebo na vlakovém. V hale už čekal celý zbytek party. Sedm statečných, jak nám už od školky přezdívali. Lukáš, Jakub, Bořek (oficiálně Bořivoj), Karel, Jirka a já, který se jmenuji Čeněk neboli Čenda. Už jako malí kluci jsme spolu provedli pár pořádných klukovin a rozbili nespočet oken. Drželi jsme při sobě, jako by nás slepili lepidlem. Téměř nikdo nedokázal naši partu rozdělit ani teď, když jsme všichni studovali na střední průmyslové škole obor automechanik.

„Nazdar,“ uvítali jsme se, koupili si jízdenky a zamířili jsme na

nástupiště, kde jsme čekali na vlak.

Netrvalo dlouho a námi očekávaná vlaková souprava zastavila u nástupiště s přibližně dvacetiminutovým zpožděním, které tak nějak patří k bontonu Českých drah. Souprava lokomotivy s vagóny sice nebyla nejnovější, ale obojí bylo provozuschopné. Pokud jste nekýchali příliš nahlas, drželo to celé pohromadě. Navíc nás uklidnil i fakt, že tento vlak dokázal odolat zubu času bezmála padesát let, tudíž jsme nastoupili.

Po několika přestupech do motoráků, které člověk obvykle potkává při nostalgických jízdách nebo v technických muzeích, jsme dorazili do Berouna.

„Odtud to je už jen kousek autobusem a pak pár kilometrů pěšky lesem," prohlásil Bořek v Berouně na nádraží.

„Nemůžeme zabloudit, mám mapu," dodal ještě Bořek, což nás příliš neuklidnilo.

Bořkovy zeměpisné dovednosti dosáhly nejvyšší úrovně, když správně složil plán města a na mapě světadílů už na sedmý pokus našel Afriku.

Lukáš, známý svou pobožností, polohlasem šeptal modlitbu ke všem svatým, neboť se nikomu z nás nepovedlo Bořkovi vzít mapu z rukou, ačkoli jsme se o to pokoušeli div jsme nepřetrhli mapu.

Vydali jsme se tedy odevzdaně na cestu.

Kráčeli jsme pomalu z autobusové zastávky kdesi u lesa. Namířili jsme si to směrem do toho hvozdu.

To, že Bořek držel ten obří list papíru vzhůru nohama, by nám ani tak nevadilo.

kempu sice byla trochu nuda, ale zato jsme byli ušetřeni náletu komárů, neboť byl daleko od vody.

I přes počáteční nudu, jsme si tu dokázali najít nějakou zábavu. Chodili jsme do lesa na houby, trhali maliny a prozkoumávali okolí. Po večerech jsme seděli u ohně, strašili se vyprávěním hrůzostrašných příběhů a chodili spát, kdy se nám zachtělo.

Víkend utekl snad rychleji než voda z děravého hrnce a v pondělí ráno už jsme se vraceli zpět do města. Byli jsme načichlí kouřem jak ubrus v nejhorším pajzlu. Naše těla zdobily četné štípance od komárů, ale v hloubi duše jsme věděli, že se co nejdříve vypravíme na další čundr.

moskytiéry, zalezl do spacáku a doufal, že konečně usnu. Bohužel nebyl všem útrapám konec.

Noční ticho prořízl Jakubův jekot: „Jau… Co to tady, hernajs, je?!“

Vyhlédl jsem ven a viděl Jakuba, jak zběsile prchá i se stanem omotaným kolem krku kamsi do neznáma. Vrátil se asi za tři hodiny podrápaný od trní a větviček. Jeho stan mu plandal kolem krku jako plášť některého superhrdiny.

„Co se ti stalo?“ zeptal jsem se Jakuba.

„Pod mým spacákem byl ježek. Málem jsem ho zalehl,“ vysvětlil mi Jakub stručně.

„Koukám, že z toho stanu máš cáry… Pojď se vyspat ke mně,“ nabídl jsem mu.

„Dík, Čendo.“ Jakub si nejdříve sundal roztrhaný stan z krku a pak zalezl ke mně do stanu, kde se uložil ke spánku. Měl jsem štěstí, že Jakub nechrápe jako Jirka, jehož chrápání dokáže odradit i medvěda. Já usnul jen několik vteřin po Jakubovi.

Ráno jsme se společně rozhodli s ohledem na to, že nás komáři v noci vysáli jak perský koberec v prezidentově pracovně, opustit toto tábořiště a vyhledat jiné místo k pobytu.

Než jsme odešli, zahrabali jsme ohniště a posbírali všechny zásoby a odpadky. Jakub nezapomněl ani na svůj roztrhaný stan.

Jirka na mapě objevil slušné kempovací místo. Vedl nás tím směrem a my se mohli po zaplacení utábořit na jednom volném místě. Odpadky a potrhaný stan jsme vyhodili do kontejneru poblíž kempu. V tomto

„Kluci, tak se mi zdá, že chodíme do kruhu,“ podotkl silně krátkozraký Karel, když jsme asi podvacáté minuli stejný kámen u cesty.

To bylo zlé. Tenhle les nikdo z nás neznal a Bořek se nemínil vzdát mapy.

„My jsme se ztratili!“ lekl se Marek.

„Neztratili jsme se… My víme, kde jsme, víme, kam jdeme, jenom nevíme, kudy a jak se tam dostaneme,“ odpověděl Bořek.

„Dej sem tu mapu, nebo tě namažu medem a posadím do mraveniště!“ rozčílil se Jirka a vyrval mu mapu z ruky.

Naštěstí mapa zůstala celá a dobře čitelná. Kolem jednoho místa na mapě byl červený kroužek vyznačující vyhlédnuté místo k našemu stanování.

Pod Jirkovým vedením jsme konečně dorazili na hledané místo. Já pro jistotu zkontroloval informační panel, který stál asi dvacet metrů od toho místa. Táboření i založení ohně tu bylo dovoleno s podmínkou, že při odchodu se musí toto místo dát zase do pořádku.

Pomalu se šeřilo a místo, které Bořek vyhlédl, se nacházelo asi třicet metrů od řeky, což bylo úžasné.

Západ slunce nad řekou spolu s jemným šuměním vody uchvátil naše oči, uši i srdce milující romantiku westernových příběhů.

Odložili jsme batohy a pustili se do budování tábořiště. Jakub začal shánět dříví na táborák. Já, Marek a Lukáš jsme stavěli stany a Jirka se zabýval rovnáním zásob jídla do velké dřevěné truhly, kterou zde umístili lesníci právě za tímto účelem. Karel pomáhal jednou tuhle, jindy támhle.

Odevšad ho však kamarádi vyhodili, neboť nadělal víc škody než užitku kvůli svému slabému zraku.

Než jsem začal cokoliv dělat, nastříkal jsem se silným repelentem. Naneštěstí to příliš nefungovalo. Spíš jsem byl pro komáry jak magnet. Netrvalo to ani dvě vteřiny a kolem mého obličeje se doslova rojily houfy pisklavě bzučících potvor.

Karel vyrobil z klacku, provázku a suchého mechu improvizovanou pochodeň. Zapálil ji a zapíchl kousek ode mě. Za pět minut na to bylo všude tolik dýmu, že to vyhnalo značnou část zvěře. Komáři se chovali úplně opačně, jako by z toho kouře byli v rauši. Nejspíš si mezi sebou říkali, že takhle dobrý materiál ještě nikdy nečichali. Lítali kolem celého mého těla, bzučeli a štípali, že to bylo k nesnesení.

Po stavbě stanu následovalo slavnostní zapálení táboráku. Šlehající plameny a dým měly odehnat obtížný hmyz. Nestalo se tak. Komáři zaútočili znovu, a tentokrát nevysávali jen mě, posloužili si totiž i u kamarádů. Připadali jsme si naprosto bezmocní. Mávali jsme rukama, až to z dálky připomínalo jakousi divošskou slavnost. Nastříkali jsme na sebe repelent po litrech, ale komáři se chovali, jako by jen čekali, jakou další dobrotu jim na sobě naservírujeme. Ty potvory dorážely a dorážely.

Všichni už jsme byli v podstatě vykoupání v repelentu, smrděli jsme kouřem jak hospoda desáté cenové kategorie a bolely nás ruce od neustálého odhánění hmyzu. Nic z toho nám nepomáhalo. Komáři se rojili dál.

Karel sáhl po kytaře a spustil *„Jožin z bažin“* tak falešně, že to muselo tahat za uši snad i hluchého. Komáři brali tuto hudební vsuvku jako pokyn k zahájení ještě zběsilejšího tanečního reje. Shlukli se do obrovského hejna kolem nás sedmi a létali okolo našich těl téměř v rytmu

hudby.

„Ježkovy zraky, Karle, přestaň, nebo nás ty bestie sežerou zaživa!“ zařval Lukáš až opadávalo listí ze stromů.

Karel tedy zmlkl, ale hrál na kytaru dál. Komáři se poněkud uklidnili a to nám dovolilo pokračovat v dalším programu našeho stanování.

Napíchli jsme na klacky s hroty špekáčky a po naříznutí do hvězdičky jsme je přistrčili k ohni. Za několik minut se lesem linula ta nejkrásnější vůně, jakou znám. Vůně buřtu pečeného nad plamenem. Kdyby v lese žily nějaké šelmy, jistě by je to přilákalo až k nám.

Bořkova uzenina po několika minutách vzplála jasným plamenem jako pochodeň. Kamarád začal jančit, běhal kolem ohniště a pokoušel se máváním klacku oheň uhasit. Docílil však jen toho, že mu špekáček, podobající se se svým ohnivým chvostem kometě, odletěl k řece, kde zakončil svou pouť velkolepým žbluňknutím doprostřed vodního toku. Aby to Bořkovi nebylo líto a aby neměl hlad, daroval jsem mu jeden svůj rezervní párek.

Když jsme se dostatečně najedli opečených buřtů, chleba i komárů, kteří nám lítali kolem pusy, rozhodli jsme se jít spát, protože jsme byli hrozně unavení.

Než jsem usnul, vytáhl jsem z batohu lampičku na lapání hmyzu. Fungovala na baterie a už se mi mnohokrát osvědčila. Rozsvítil jsem ji a zavěsil zvenčí na stan. Lehl jsem si a pokoušel se usnout, jenže pisklavé bzučení vně stanu mi to nedovolilo. Vykoukl jsem ven ze stanu. Ty komáří potvory si ve světle lampičky udělaly diskotéku. Komáři trsali v rytmu svého vlastního pískání a docela slušně to roztáčeli.

Dal jsem si tedy špunty do uší, zapnul zip stanu, zabalil se do